Kære partifæller og kongresdelegerede.
Al forandring er svær. Al fornyelse er svær. Og alligevel uomgængelig. Det har vi set også før i vores partis historie. Det har vi også set denne gang.
Alligevel kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg for det første gerne vil udtrykke stor tak til hver eneste af jer for jeres måde at lægge op, for jeres måde at signalere. De seneste måneders begivenheder har jo ikke været nemme for nogen af os. De er ikke gået upåagtet hen, heller ikke hos jer. Og jeg kan forestille mig, at mange af jer har følt frustrationer. Mange af jer har følt forløbet ikke særligt tilfredsstillende eller perfekt.
Jeg vil gerne sige lige ud, at det synes jeg heller ikke.
Jeg forstår jeres følelser. Jeg forstår, hvad det er I siger.
Derfor synes jeg måske meget kort, at jeg gerne vil redegøre med nogle få bemærkninger om baggrunden for den fornyelsesproces, der er sat i gang. Den er ikke tilfældig. Den er ikke uoverlagt. Den er ikke præget af et øjebliks stemning. Den har været under forberedelse igennem meget, meget lang tid.
Jeg oplever det sådan, at partifællerne rundt omkring i landet har sendt nogle meget tydelige signaler til partiledelsen og til mig. Og jeg har følt, at det ikke var rigtigt at sidde dem overhørig. Jeg har følt mig dybt forpligtet deraf.
Der var tre budskaber, man sagde til mig.
Der er brug for politisk fornyelse, og vi har i dag på vores temakongres taget fat på den politiske fornyelse. Det diskuterer vi videre i morgen. Vi har gode omkvæd klar.
Der er brug for en organisatorisk fornyelse har man sagt. En modernisering af vores parti. Ikke for at overflødiggøre de mange, mange tusinde medlemmer og ildsjæle vi har. Tværtimod. Dem der slider, og dem der bærer er grundlaget for, at vi overhovedet eksisterer som parti. For at hjælpe hinanden, styrke hinanden, forstørre gennemslagskraft i vores politiske arbejde
og vores kommunikation.
Og for det tredje har man sagt: Kig på, hvordan en glidende generationsfornyelse kan igangsættes.
De tre ting er det vi arbejder med, og det sidste er det, vi i aften skal tage stilling til på denne ekstraordinære kongres. Det er vores medlemmer, vi skal give opmærksomhed. Det er både de nye og de gamle medlemmer. Det er vores medlemmer, vi skal bygge på. Derfor er det også denne kongres, der tager stilling. I

morgen skal vi tage stilling til hovedbestyrelsens indstilling om den organisatoriske fornyelse i syv klare gode punkter. Og jeg glæder mig til selv at deltage i debatten om. I aften skal vi tage stilling til, hvordan vi skal sammensætte holdet.
Det har været et dramatisk forløb. Men det har også været et forløb, hvor vi har fundet hinanden igen. Og jeg vil gerne her i aften sige om det.
For det første: Bent Hansen og jeg har indgået en aftale, og det har vi gjort i gensidig forståelse og ansvarlighed for vores parti. Det synes jeg er yderst tilfredsstillende. I kender baggrunden, I ved også, at mit oplæg var anderledes. Men jeg synes, vi begge har formået - det har i hvert fald været vort sigte - at løfte den enighed frem, som jeg håber kongressen vil tage godt imod.
Vi har brug for, at et samlet hold nu kan stå i spidsen for arbejdet både politisk og organisatorisk fremover. Derfor er jeg også glad for, at et flertal i hovedbestyrelsen har valgt at bakke op om Lotte Bundsgaard som ny næstformand og Jens Christiansen som ny partisekretær.
Som I ved, foreslog jeg også Kim Mortensen som den anden nye næstformand, men da Bent Hansen meddelte, at han ønskede at fortsætte som næstformand, så var forudsætningerne naturligvis ændrede. Det ville ikke være rigtigt for sammenholdet i partiet at søge udskiftning, uden at den siddende næstformand var indforstået.
Af hensyn til sammenholdet besluttede Kim Mortensen så ikke at opstille til valg som næstformand. Det er en beslutning, jeg forstår, og som jeg kun kan udtrykke den dybeste respekt for.
Kongresdelegerede: Jeg vil også gerne orientere jer om, at både Bent og jeg i enighed har indstillet til forretningsudvalget, at vi som et led i den organisatoriske fornyelse vil foreslå / anmode om, at Kim
Mortensen påtager opgaven med at indføre fornyelse af vores interne uddannelser. Noget som jeg er meget glad for, Kim i givet fald vil være indforstået med, hvis forretningsudvalg og hovedbestyrelse vil støtte den udvikling.
Jeg skal slutte med at udtrykke håb om, at kongressen vil tage denne korte redegørelse til sig og bakke op omkring det hold, der sammen med mig kan påtage sig - og sammen med jer - at lede det store arbejde, der ligger foran os politisk og organisatorisk.
Hvis kongressen giver den opbakning, vil vi ufortrødent arbejde for at være klar i god tid forud for næste valg. Vi har taget dette initiativ, selv om det var smertefuldt, for at

blive klar i så god tid som overhovedet muligt. Man kan jo ikke vide, hvad de kan finde på derinde i Statsministeriet eller i regeringen eller i Venstre.
Vi skal være klar. Vi har i dag taget fat på det politiske. I morgen skal vi drøfte det organisatoriske. Og i aften skal vi beslutte holdet. Vi skal være klar. Det er forudsætningen for, at vi kan vinde. Det er forudsætningen for, at vi undgår en ny ørkenvandring.
Politik er det vigtigste, men nogen gange bestemmer man ikke altid rækkefølgen. Den organisatoriske fornyelse er forudsætningen.
Jeg håber, at vi kommer godt igennem i aften. Det er jeg overbevist om. I gensidig respekt skal vi håndtere fornyelsesarbejdet værdigt, og når vi kender resultatet, vil der ikke være vindere eller tabere. Der vil være os.
For vi vil alle sammen være vindere, for vi er repræsenteret i Socialdemokratiet. Alle ønsker vi, at Socialdemokratiet igen bliver det største parti. Alle ønsker vi, at vi igen kan indtage regeringsansvaret, og alle ønsker vi at sætte dagsordenen på Danmarks fremtid.
Lad os beslutte det i aften. Og lad os så træffe vores demokratiske afgørelse.
Tak skal I have alle sammen!